

Geachte heer/mevrouw,

Bijgaand treft u een opiniestuk naar aanleiding van de recente verkiezingsuitslag in Enschede.

Graag stel ik dit stuk beschikbaar als ingezonden bijdrage. Ik hoop hiermee een constructieve bijdrage te leveren aan het maatschappelijk en politiek debat binnen onze gemeente.

Indien gewenst ben ik uiteraard bereid het stuk nader toe te lichten.

Met vriendelijke groet,

Enschede pleegt Harakiri

Enschede heeft gesproken. En de boodschap is glashelder: de stad wil meer **Agenda 2030**, meer **SDG-doelen** en meer beleid dat draait om internationale idealen in plaats van lokale realiteit. Dat is een politieke keuze. Maar laten we niet doen alsof die keuze zonder gevolgen is.

Want die gevolgen zijn inmiddels voorspelbaar.

Minder CO2. Minder Stikstof. Minder huizen. Meer zonnevelden. Meer windparken. Een landschap dat stukje bij beetje wordt opgeofferd voor energiedoelen waar de gemiddelde inwoner vooral de rekening van krijgt. **Hogere WOZ-waardes, hogere gemeentelijke belastingen**, en ja – zelfs de **hondenbelasting** blijft gewoon bestaan. De overheid groeit, de portemonnee van de burger krimpt.

En ondertussen wordt de druk op de woningmarkt alleen maar groter. **Jonge autochtone gezinnen maken steeds minder kans op een huis.** Niet omdat ze niet willen werken of bijdragen, maar omdat ze simpelweg achteraan in de rij staan. Terwijl het beleid inzet op **meer AZC's, meer asielzoekers en meer Oekraïners**, wordt er van de eigen inwoners verwacht dat ze zich maar aanpassen.

Solidariteit is mooi – totdat het eenrichtingsverkeer wordt.

Daar bovenop komt een ideologische agenda die steeds nadrukkelijker wordt doorgedrukt: **diversity, equity en inclusion, lgbtqi+**. Voorstanders noemen het vooruitgang, maar een groeiende groep inwoners ervaart het als opgelegd beleid waar geen ruimte is voor afwijkende opvattingen. Kritiek wordt al snel weggezet, terwijl de impact op de samenleving wél degelijk voelbaar is.

En wie betaalt uiteindelijk de prijs? De middenklasse. De mensen die werken, belasting betalen en de stad draaiende houden. Hun welvaart staat onder druk. Hun lasten stijgen. Hun invloed lijkt af te nemen.

De ironie is pijnlijk: onder het mom van gelijkheid en rechtvaardigheid groeit juist de ongelijkheid in kansen – vooral voor degenen die hier al generaties wonen en bouwen.

Voor veel kiezers voelt dit misschien als een moreel juiste keuze. Maar politiek gaat niet alleen over intenties. Het gaat over consequenties.

Enschede heeft gekozen voor meer van dit beleid. Meer internationale doelen, meer ideologie, meer druk op ruimte en middelen. Dat is het democratische recht van de stad.

Maar laten we ophouden met doen alsof dit geen prijs heeft.

Die prijs wordt elke maand betaald. Door dezelfde groep mensen.

De stad pleegde op 18-3-2026 Harakiri.

Rest In Peace Enschede

花陽村 因員出

